

Πώς θα θεραπευτεί ο χαρακτήρας που εύκολα πέφτει στην κατάκριση; (Γέρων Ίωσήφ Βατοπαιδινός)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Κάθε ανθρώπινος χαρακτήρας θεωρείται άσθενής, όταν απουσιάζει απ' αυτόν η θεία Χάρη, που τελειοποιεί και συνέχει τὰ πάντα, αφού «τὰ άσθενή θεραπεύει και τὰ έλλείποντα άναπληροϊ». Αυτό τονίζει και ο Κύριός μας, όταν λέει ότι «χωρίς έμοϋ οϋ δύνασθε ποιείν οϋδέν» (Ίω. 15,5). Έκτος όμως τής παρουσίας τής Χάριτος, άπαραίτητα χρειάζεται και ή ανθρώπινη πρόθεση και συνεργασία, σύμφωνα με τούς ήθικους κανόνες τής λογικής και τις θεϊες έντολές, που θα προκαλέσουν τή θεία επέμβαση.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εὐκόλα κατηγορεῖ, τὸ κάνει γιατί συνήθισε νὰ ἐρευνᾷ τὶς ξένες πράξεις καὶ σκέψεις παρὰ τὶς δικές του. Λησμόνησε τὰ λόγια τῆς Γραφῆς «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε» καὶ τὸ «ἐν ᾧ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε»

Ἡ τόσο εὐκόλη συνήθεια τῆς κρίσεως ξένων λόγων καὶ πράξεων εἶναι ψυχικὴ ἀρρώστια ποὺ προέρχεται ἀπὸ πώρωση τῆς λογικῆς δυνάμεως τοῦ νοῦ, ποὺ εἶναι μᾶλλον γέννημα τοῦ ἐγωισμοῦ.

Ἡ ἐσωστρέφεια, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν αὐτομεμψία, κρίνεται ἀπαραίτητη γιὰ τὴ διάγνωση καὶ ἐπίγνωση τῶν δικῶν μᾶς σφαλμάτων καὶ λαθῶν. Ἀπαραίτητος κανόνας καὶ δόγμα τῆς ζωῆς εἶναι ἡ εὐαγγελικὴ νομοθεσία, χωρὶς τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δὲν ὀρθοποδεῖ. Ὁ «νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς» (Ρώμ. 8,2), ποὺ εἶναι σὲ θέση νὰ ἀπελευθερώσει ἀπὸ τὸ θάνατο στὸν ὁποῖο κατρακυλήσαμε, μᾶς χαράζει τοὺς καινούργιους δρόμους τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγάπη ἐνώνει τὰ «διεστῶτα εἰς ἓν», δημιουργεῖ ἓνα δεσμό, μία κοινωνία. Μᾶς διδάσκει ὅτι «ὀφείλομεν τὰς ψυχὰς ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τιθέναι» (Ἄ' Ἰω. 3,16) καὶ «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε» (Γάλ. 6,2) καὶ «πάντα ἡμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Ἄ' Κόρ. 16,14).

Ἡ ἄγνοια τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας ἐπιτρέπει τὴν ἐπίδραση τοῦ παραλόγου καὶ ἀπομακρύνει τὴ θεία Χάρη. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει γνῶση τοῦ Θεοῦ καὶ ἄρα δὲν ἔφτασε ἀκόμη στὸ φωτισμό, πλανᾶται στὶς κρίσεις του. Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δικαίωμα τοῦ «γιατί;», τοῦ «ἄν» καὶ τοῦ «μήπως;» καὶ ξεκινᾷ ἡ κατάκριση, ἡ ἀντίσταση, ἡ ἀπειθεια, τὸ μίσος καὶ γενικὰ ἡ κακία.

Ἀναίρεση σὲ ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ προσφέρει ὁ Κύριός μας μὲ τὸ λόγο του: «ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13,34) καὶ «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἔστε ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰω. 13,35). Ὅποιος

φρόντισε νὰ κρατήσῃ τὸ νόμο τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου μας, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν περιεκτικὴ κακία. Τότε οὔτε κρίνει, οὔτε ἐπιβουλεύεται, οὔτε κακοποιεῖ. Χωρὶς ἰδιαίτερη προσπάθεια ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ ὅλο τὸ νόμο τῆς διαστροφῆς, ἀφοῦ ὅλα τὰ ρυθμίζει ἡ ἀγάπη.

Πηγή: agiazoni.gr